

On l'sponsorització de la cultura representa xifres més importants és en el camp de les institucions públiques, amb la diferència que les imatges de marca es tradueixen periòdicament en vots, que el finançament va a càrrec dels contribuents i que l'operació, de molt més abast en aquest cas, rep el nom de subvenció.

No hi ha cap ajuntament que no subvencioni o, fins i tot, que no organitzi les Festes Majors, els Carnestoltes, els cine-clubs i les castanyades. Els més grans tenen "Mercat de les Flors" o "Grec"; els més petits disposen d'algun catau teatral o, si més no, subvencionen els pastorets... La Generalitat se'ls gasta en un "Centre Dramàtic", en monumentals exposicions, adquirint llibres en català... La Diputació restaura monuments, subvenciona traduccions... El Govern de Madrid ha de posar el marc als quadres del baró Von Thyssen i de Dalí...

Són operacions de prestigi, de marketing institucional.

La realitat és que sense subvencions no hi hauria teatre, ni cinema autòcton, ni òpera, ni orquestres simfòniques, ni museus; les Festes Majors serien deslluïdes, en Carnestoltes no es podria ni disfressar, molts grups musicals només tocarien per als amics, els editors se n'anirien a l'aigua i només quatre podrien pintar teles o esculpir en fusta.

En totes les actuacions públiques, passa com en els toros, hi ha divisió d'opinions: des dels qui consideren que els pressupostos de cultura es gasten una mica bé fins als qui creuen que es gasten de la pitjor manera possible.

En aquest punt ens podríem plantejar una situació hipotètica:

Suposem que els pressupostos de cultura del Govern Central, de les Diputacions, de la Generalitat, dels Ajuntaments, tots sumats, es donessin a associacions, grups o entitats no estatals segons la voluntat de cada un dels ciutadans contribuents.

Això es podria fer a través d'una declaració individual de cada ciutadà.

— *Miri, la meua part vull que es dediqui en un 50% a la Unió colombòfila del Baix Montseny, un 25% a l'Agrupació d'Amics de l'esperanto del Vallès i el 25% que queda, a l'Associació Cultural de Granollers.*

Què passaria...? que les entitats més diverses es multiplicarien, tindrien pressupostos sucosos i no estarien en la indigència.

Sabrien gastar-los? Hi hauria museus, festes, exposicions, etc.? Començaria una època d'ebullició creativa?... o, potser, dilapidarien aquests pressupostos en publicitat per captar associats... i ja hi tornàrem a ser!

De tota manera que no pateixi ningú, aquesta possibilitat hipotètica no serà mai real: hi ha un ministre, molts sots-secretaris i consellers; milers de regidors, delegats i gerents; centenars de milers de funcionaris, directors, administratius, assessors, monitors, dinamitzadors, promotors, animadors i conserges que han de mantenir el lloc de treball i ofrenar-nos LA CULTURA.

A més, si ho mirem bé, és just: tothom té dret a defensar el que és seu.

Miquel Colomer i Planagumà